

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HESPENROLLETJES OF RODE KOOL

Een zwarte komedie

door

1880
Mark Broeckaert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3311

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HESPENROLLETJES OF RODE KOOL* op te voeren moet de naam van auteur *MARK BROECKAERT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/017
ISBN 978-90-385-13836

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Mark Broeckaert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(1 dame – 1 heer)

JEF : vriendelijke, meegaande zeventiger met veel geduld en liefde voor zijn vrouw al heeft hij zo zijn stiekeme middel om het leefbaar te houden. Soms wat verward. Hij draagt een hoorapparaat dat hij wel eens durft uit te schakelen.

TREES : soms vrolijke, soms wat melancholische zelfs wat depressieve vrouw van +/- einde zeventig die het overlijden van de eerste baby nooit heeft verwerkt; zij heeft krukken nodig.

DECOR

De wat uitgeleefde huiskamer van Trees en Jef met tenminste een tafel, stoelen, een buffetkast, een bijzettafeltje, een barkast, een tv-toestel, een zetel; er is één deur die naar de gang leidt.

TIJD

Het stuk speelt af in enkele uren van de namiddag tot de avond. Zeer langzaam wordt het in de loop van het tweede bedrijf donker. De periode in het jaar is niet belangrijk.

KORTE INHOUD

Trees en Jef zijn een ouder echtpaar en de leeftijd brengt zo zijn fysieke ongemakjes met zich mee maar op het eerste gezicht niks ergs. Bij Trees willen de ogen niet meer zo goed mee en Jef wordt wat hardhorig. Ze hebben beiden ook wat last van vergetelheid, vooral bij Trees gaat het de laatste tijd van kwaad naar erger. Bovendien is Trees licht getraumatiseerd door de dood van hun eerste baby. Zij heeft er nooit afscheid van kunnen nemen. Naarmate het leven vordert, wordt het verleden steeds tastbaarder voor Trees. Ze is de hulpeloosheid en de verwarringen meer dan beu. Uiteindelijk wil ze dat er maar snel een einde aan komt. Desnoods wil zij wel naar een instelling. Maar dat wil Jef niet. Uiteindelijk beraamt hij samen met Trees een boosaardig (?) plan.

REGIE-AANWIJZINGEN

De regie-aanwijzingen zijn vrij aan te wenden. Het is wel belangrijk dat de wisselende stemmingen en de nu eens vriendelijke dan weer wat bitsige dialogen juist en genuanceerd gespeeld worden.

EERSTE BEDRIJF

(Jef en Trees, lachend en elkaar 'kietelend' op met grote boodschappentas gevuld met brood, de woonkamer ziet er nogal rommelig uit, de eerste replieken spelen in de gang)

TREES : Allée Jef, stop er nu mee. Ik kan niet meer. Mijne asem...

JEF : Stopt dan met smoren.

TREES : Als gij stopt met drinken.

JEF : Ik stop met drinken als gij stopt met smoren.

TREES : Dat is chantage.

JEF : Dat is zelfbehoud. *(op)* Ge hebt het licht laten branden.

TREES : *(op)* Ja? Hoe kan dat?

JEF : Ge moet op 't knoppeke duwen. Als ge niet op 't knoppeke duwt blijft het licht branden. Hier zie maar. *(duwt enkele keren op lichtschakelaar)*

TREES : Maar ik heb op 't knoppeke geduwd.

JEF : Dan hebt ge 't licht aangedaan.

TREES : Ik ga het licht toch niet aandoen als we naar buiten gaan. En dan nog op klaarlichte dag.

JEF : *(zet tas op de tafel)* Hebben we nu niet wat te veel brood?

TREES : Maar nee, we steken dat in de diepvries.

JEF : In de diepvries?

TREES : Anders komt er schimmel op.

JEF : *(ziet op de tafel een plastic zakje)* Wat is dat?

TREES : Een plastic zakske.

JEF : Ja dat zie ik ook maar wat staat dat hier te doen?

TREES : Dat is ons eten voor vanavond.

JEF : Ons eten? Allée, 't kan niet meer op. Ons brood in de diepvries en ons avondeten in een plastic zakske. Leve de vooruitgang.

TREES : Ons Annie heeft dat gebracht. Ligt er geen briefke bij?

JEF : De rekening ligt er bij ja.

TREES : Geen briefke?

JEF : Nee. Op de achterkant staat wel: 'smakelijk Annie'. Wat is dat nu?

TREES : Ons Annie heeft zo van die kant en klare gerechten voor ons gekocht.

JEF : Waarom?

TREES : Da's gemakkelijk zegt ze. Dat moet ge alleen maar opwarmen.

JEF : Dus wij gaan in 't vervolg opgewarmde kost eten?

TREES : Dat is best lekker zegt ze.

JEF : Opgewarmde kost? Dat zal wel. En wat is 't?

TREES : (*Kijkt op het doosje*) Zonder bril kan ik dat niet lezen. Waar is mijn bril?

JEF : (*kijkt rond*) Ik zie hem niet, hij zal nog boven liggen zeker. Ik zal uw krukken maar wegzetten voor ge erover struikelt. En?

TREES : (*leest moeilijk*) Rode kool met worst.

JEF : En geen patatten?

TREES : Ja, patatten ook. Gij met uw patatten ook altijd.

JEF : (*neemt ander schoteltje*) En wat is dit? (*leest*) Hesp enrolletjes...

TREES : Ons Annie vindt de hesp enrolletjes het beste. En er is ook bloemkool met kaassaus en worst.

JEF : O ja? Heel smakelijk ziet dat er toch niet uit. Wat is die witte brij?

TREES : Dat is de kaassaus zeker.

JEF : Is dat kaassaus? Bah, het ziet er niet uit. Het is precies al eens gegeten.

TREES : Niet overdrijven Jef, als ons Annie zegt dat dat goed is zal dat wel zo zijn.

JEF : (*sceptisch*) Ha ja?

TREES : Anders gaat ze dat toch nooit aan ons geven.

JEF : Daar ben ik nog zo zeker niet van. Iets dat er niet lekker uitziet, is meestal ook niet lekker.

TREES : En oesters dan?

JEF : Uitzonderingen bevestigen de regel. Trouwens, gij lust geen oesters.

TREES : Nee da's waar, ge hebt gelijk.

JEF : Wel, 't is ver gekomen. Gaan wij nu zoals een hond uit een bakske eten?

TREES : Waarom niet, dat bespaart op de afwas. Daarbij, ge moogt nog wel altijd een mes en een verket (vork) gebruiken.

JEF : Veel gaat ge hier toch niet mee besparen. Weet gij wel hoeveel zo'n bakske kost?

TREES : Twee euro of zo.

JEF : Ja mijn oor. *(kijkt op rekening)* Drie euro twinig.

TREES : Dat valt mee.

JEF : Voor één.

TREES : Dat is dan zes euro veertig voor twee. Dat valt ook nog mee.

JEF : Voor zes euro veertig kunt ge heel wat afwaskes doen.

TREES : Ons Annie doet om goed te doen. Dan moeten we zo dikwijls geen commissjes (boodschappen) niet meer doen en al dat gedoe met koken en zo.

JEF : Maar gij kookt toch graag? En gij kunt goed koken.

TREES : Merci Jef. Maar 't begint wel wat zwaar te worden en met die krukken, probeert maar eens patatten te schillen op krukken.

JEF : Ge kunt toch aan tafel gaan zitten om patatten te schillen.

TREES : Of gij kunt patatten schillen.

JEF : Da's waar, allée dat is dan afgesproken: in 't vervolg schil ik de patatten.

TREES : Daar zal volk naar komen zien. *(demonstreert grootte van de aardappel)* Van zo ne patat schiet er dan nog zo veel over. Nee nee, als wij van die kant-en-klare gerechten eten moet ge geen patatten niet meer schillen.

JEF : Da's waar, maar dan is uw probleem toch ook opgelost. *(neemt folder die bij het pakje ligt)* Wat is dat?

TREES : Een folder.

JEF : Dat zie ik ook, maar een folder van wat?

TREES : Dat weet ik niet hé Jef. Leest eens.

JEF : Ja. *(is intussen aan tafel gaan zitten waar zijn materiaal ligt om een modelschip te bouwen, hij leest de folder)* 't Is van een instelling.

TREES : Een instelling?

JEF : Een home, een RVT.

TREES : Ha, zo'n tehuis waar dat ze ouwe mensen in steken.

JEF : Ouwe mensen? Wat ligt dat hier dan te doen?

TREES : Ons Annie heeft dat meegebracht zeker...

JEF : O ja, waarom?

TREES : Ons Annie heeft eens geïnformeerd.

JEF : Geïnformeerd? Waarom?

TREES : Ze vindt dat wij er eens aan moeten denken naar een tehuis te gaan.

JEF : Een tehuis? Wij? Waarom?

TREES : Zeg waarom waarom... ge zijt precies een klein kind gij.

JEF : Ik héb al gezegd dat ik nergens naartoe ga. Nu niet en nooit niet. Ik zou niet weten waarom.

TREES : Zeg nooit nooit.

JEF : Nee Trees, nee. Ik ga niet naar een home. Nog in geen honderd jaar.

TREES : Zo lang gaat het niet meer duren voor wij hier ons kaarske uitblazen hé. Denkt er eens over na.

JEF : Waarom? Wij kunnen nog heel goed onze plan trekken.

TREES : Vindt gij dat? Ik kan niet meer uit de voeten zonder krukken.

JEF : Dan kopen we een elektrische rolstoel.

TREES : Weet gij wel hoeveel dat kost?

JEF : (*aarzelend*) Nee...

TREES : Wel dan... Daarbij, mijn ogen doen het ook niet goed niet meer.

JEF : Ik zal dan wel sturen.

TREES : Er is hier geen plaats voor zo een rolstoel. En een hele dag in zo'n rolstoel, da's slecht voor de bloedsomloop.

JEF : Hier thuis moet ge daar niet in zitten hé. En bloed kruipt waar het niet gaan kan, zeker dat van u. (*lacht*)

TREES : Lacht maar. Zonder bril zie ik geen steek. Mijn handen staan krom van de reuma. Ik zou de gang moeten kuisen maar als ik er nog maar aan denk vallen mijn heupen al uiteen.

JEF : Denk er dan niet aan.

TREES : Hebt gij de gang al eens goed bekeken?

JEF : Ons Annie kan dat toch doen?

TREES : Zijt gij zot? Ons Annie wordt al ziek als ze nog maar aan een opneemvod (*dweil*) moet dénken.

JEF : Als directiesecretaresse zijt ge daar niet zo mee bezig hé.

TREES : Ik kan geen talloor (bord) niet meer vastpakken.

JEF : (*grappend*) We zullen plastic servies kopen.

TREES : Ik vind dat niet om mee te lachen Jef.

JEF : Enfin, als ik u zo bezig hoor zijt gij rijp voor 't stort. Allée, voor 't recyclagepark.

TREES : Veel is er aan mij niet meer te recycleren.

JEF : Och meiske, wat ze tegenwoordig allemaal nog kunnen gebruiken om er iets nieuws van te maken. Uw bril, uw krukken, uw tanden...

TREES : En uw hoorapparaat.

JEF : Wat?

TREES : Uw hoorapparaat! Gij begint ook te verslijten hé. Daar is geen ontkomen aan, bij mij is 't begonnen met mijn ogen, bij u met uw oren.

JEF : Wat?

TREES : Ziet ge wel!

JEF : Ik had u wel verstaan zenne. Mijn oren doen het nog best.

TREES : Als ge uw hoorapparaat aanzet.

JEF : Weet gij wel hoe dat galmt zo'n hoorapparaat? Gij zoudt dat geen vijf minuten volhouden. Dat gaat zo van 'boem-boem-boem'.

TREES : Boem boem boem?

JEF : Ja. En in een home gaat dat niet anders zijn, dus...

TREES : Maar voor u is dat toch ook geen leven?

JEF : Ha ge weet het.

TREES : Ik bedoel: heel de dag voor mij in de bres springen omdat ik zelf bijna niks niet meer kan.

JEF : Dat valt allemaal nog best mee. En in ieder geval: ik ga niet naar een home. De dag dat ze mij in een home steken kunnen ze mij even goed in een zothuis steken. Of nee, ik hang mij op.

TREES : Zoiets moogt ge niet zeggen.

JEF : Zegt maar aan ons Annie dat ze daar niet meer moet mee afkomen. Wij trekken ons plan wel. (*neemt de gerechtjes vast*) Allée wat gaan we eten? Rooie kool of hespenrolletjes?

TREES : Annie zegt dat het best meevalt.

JEF : Wat?

TREES : De prijs.

JEF : Drie euro twintig?

TREES : Nee, de prijs van zo'n rusthuis.

JEF : Gij zijt ook een beetje doof aan 't worden zeker? Ik ga niet, basta.

TREES : Maar...

JEF : Ik wil er niks niet meer over horen, punt aan de lijn.

TREES : Ge moet uw ogen niet in 't zand steken Jef, er komt een leeftijd dat ge uw eigen niet meer kunt behelpen, laat staan dat gij mij...

JEF : Dat zal nog wel wat duren. Daarbij, 't is uwe kop niet in 't zand steken, niet uw ogen. Er zijn zo veel mensen van onze leeftijd die nog zelfstandig wonen, waarom zouden wij dat dan niet kunnen.

TREES : De meeste ongelukken bij oudere mensen gebeuren thuis.

JEF : Daar zegt ge iets. Ge hebt gisteren de frietpot weeral laten opstaan.

TREES : Ik?

JEF : Ja gij. Ziet gij dat lichtje dan niet branden?

TREES : Welk lichtje?

JEF : Dat van de frietpot.

TREES : Dat lichtje is al jaren kapot.

JEF : Waarom zegt gij dat dan niet?

TREES : Ik heb dat gezegd.

JEF : Dat is niet waar.

TREES : Da's wel waar.

JEF : Wanneer dan?

TREES : Dat weet ik niet meer zenne.

JEF : Soit, maar die frietpot is nog niet alles.

TREES : Nee...?

JEF : 't Gasvuur vergeet ge ook dikwijls uit te doen.

TREES : Ik? Nu zijt ge aan 't overdrijven.

JEF : Ik overdrijf niet, dat is de waarheid.

TREES : Ik zie dat niet, zeker niet als de zon schijnt, dan zie ik het vlammeke niet.

JEF : 't Wordt tijd dat ge naar de oogmeester gaat, dat heb ik ook al honderd keer gezegd.

TREES : Die kan daar niks niet meer aan doen, dat is geld op 't stort gooien. Ze zijn versleten, dat weet gij goed genoeg.

JEF : Gij gaat het huis nog eens in de fik steken. Hebt gij de gasrekening al eens

bekeken?

TREES : Nee, dat doet gij toch? En nu moet ge ook niet doen of ik laat altijd het vuur opstaan. Gij kunt toch ook al eens iets vergeten?

JEF : Ik? Nooit.

TREES : Komaan zeg, ge hebt vorige week nog vergeten de voordeur op slot te doen toen we gingen slapen.

JEF : Gij zijt dat vergeten!

TREES : Maar dat is niet waar, gij doet altijd de voordeur op slot. Of niet...

JEF : Ja ja, ge moet altijd gelijk hebben. Daarbij, wat maakt dat nu uit, ons gaan ze niet meer kidnappen zenne.

TREES : En ons Lowieke dan? Dat zijt ge ook vergeten toen...

JEF : *(even uit het lood geslagen)* 't Is al goed. Maar toen we de laatste keer een wafel zijn gaan eten waart gij het wel die uw sacoche waart vergeten in de crèmerie.

TREES : Ik?

JEF : Ha ja gij, want ik heb geen sacoche.

TREES : Als ge zo begint... Wie ging er in de supermarkt met een volle kar naar buiten langs de uitgang zonder inkopen?

JEF : Omdat gij had gezegd dat ik langs daar moest gaan.

TREES : Ha ja, daar stond niemand aan te schuiven.

JEF : Och gij...

(Jef begint aan zijn modelschip, Trees begint op te ruimen)

Weet ge wat, we kopen een elektrisch vuur.

TREES : Een elektrisch vuur?

JEF : Ja, dan kunt ge 't gas niet meer laten open staan, straks ontploft den boel hier nog.

TREES : *(hoofdschuddend)* Dat gij hier gelijk een klein kind een bootje ineen zit te plakken.

JEF : Een klein kind zou daar geen weg mee weten. Dat wordt een natuurgetrouwe replica op schaal van de Wasa, een Zweeds oorlogsschip uit 1628 dat bij zijn eerste vaart zonk in de haven van Stockholm en dat in 1961 werd geborgen en gereconstrueerd.

TREES : Wasa, dat is toch knackebrood.

JEF : Ja, en ook een schip dus.

TREES : Dat gij dat allemaal weet. Ergens gelezen zeker?

JEF : Ja...

(als Trees met plastic zakje naar de keuken wil)

Wat gaat gij doen?

TREES : Ik ga 't eten klaar maken, of hebt gij nog geen honger?

JEF : Jawel, maar hoe gaat gij dat eten klaarmaken?

TREES : Hoe, hoe gaat gij dat eten klaarmaken?

JEF : Ja, hoe gaat gij dat eten klaarmaken?

TREES : Jefke, ik mag dan al wat vergeetachtig zijn maar ik weet nog wel hoe ik eten moet klaarmaken.

JEF : Ja, maar dat is nieuw eten.

TREES : Hoe, nieuw eten?

JEF : Dat moet ge niet in een potje klaar maken.

TREES : Ha neen?

JEF : Nee, dat maakt ge klaar in een microgolfoven.

TREES : In een microgolfoven? Maar Jef, wij hebben geen microgolfoven.

JEF : Ha neen, hebben wij geen microgolfoven?

TREES : Niet dat ik weet.

JEF : Denkt eens na... *(wacht even)* Ja, ja... Annie en Tom hebben vorig nieuwjaar toch ene voor ons gekocht.

TREES : Ja? Ge hebt gelijk, dat ik dat nu kon vergeten. En waar is die dan?

JEF : Dat weet ik niet. Op de zolder misschien?

TREES : Of in de kelder?

JEF : Dat zou ook kunnen.

TREES : En waarom hebben wij die nog nooit gebruikt?

JEF : Gij moest daar niks van hebben. Gij vond dat maar niks, eten opwarmen in een microgolfoven.

TREES : Gij vond dat modern gedoe ook maar niks.

JEF : Ik vind dat nog altijd zo, maar als het kan helpen...

TREES : 't Schijnt dat het heel gemakkelijk is. En rap.

JEF : Rap? Waarom moet het rap gaan? Wij hebben toch alle tijd van de wereld. We weten soms nu al niet wat we met al onze tijd moeten doen.

TREES : Gij misschien niet...

JEF : Niet weer beginnen hé Trezeke. Ik zal eens rap gaan zien.

TREES : Niet beginnen rommelen hé. Ik zal effekens mee gaan.

JEF : Met uw krukken op dat trappeke zeker? Nee nee, ge zoudt maar in de weg lopen. En uw nek breken. *(af)*

TREES : In de weg lopen... hij zegt ook eens iets... *(ze steekt stiekem een sigaret op en haalt diep in)* Dat doet goed... De Jef moest het zien. Ge zou nogal wat horen. Hij heeft zelf jaren gerookt als een Turk. Precies of ge doet ik weet niet wat. Terwijl hij zelf... och, ik zal er maar niet over zagen. Soms denk ik wel eens, allée, wat doen wij hier nog? Elke dag hetzelfde: opstaan, eten, de gazet lezen, kuisen, eten, commisjes doen, eten, tv kijken, slapen, opstaan, eten... Gelukkig hebben wij ons Lowieke nog...

JEF : *(op met Heilig Hartbeeld)* Zie wat ik nu gevonden heb. Zeg, zijt gij nu aan 't doen wat ik denk dat ge aan 't doen zijt?

TREES : *(onschuldig)* Wat?

JEF : Zijt gij aan 't smoren?

TREES : Ik? Maar nee...

JEF : Ik zie de rook Trees, en ik riek het.

TREES : Ja zeg Jef, af en toe moet ik...

JEF : Ge weet dat dat niet goed voor u is.

TREES : Ik weet het maar...

JEF : En ons Lowieke kan daar ook niet tegen.

TREES : Ge hebt gelijk, het spijt me. *(dooft sigaret op een bordje)*

JEF : Doet gij die sigaret nu uit op een talloor?

TREES : Gij hebt al de asbakken weggegooid.

JEF : Omdat gij niet moogt smoren.

TREES : Wij hebben talloren genoeg. Wat hebt gij nu bij?

JEF : Ons vader zijn Heilig Hart.

TREES : Dat zie ik.

JEF : Wat doet dat in de kelder?

TREES : Dat weet ik niet hé Jef.

JEF : Niet liegen Trees, gij hebt dat daar weggestopt.

TREES : Ik? Waarom zou ik dat doen?

JEF : Gij hebt het er nooit voor gehad, daarom hebt gij dat weggedaan.

TREES : Maar allée Jef, bekijkt dat nu: het is vuil, er zijn allemaal stukskes af. Wat gaat gij daar nu nog mee doen?

JEF : Ik ga dat restaureren. Ik werk de stukskes bij die zijn afgebroken en zo en dan schilder ik dat. Ik weet alleen nog niet of ik dat een kleurtje zou geven of gewoon in 't wit zou laten.

TREES : Ik zou dat een kleurtje geven, wit is maar wit hé.

JEF : *(terwijl hij het beeld bestudeert)* Ja, misschien...

TREES : Ge hebt toch gezien dat er een hand aan mankeert?

JEF : Begot ja. Een hand maken, dat is niet gemakkelijk.

TREES : Laat het dan zo, dan steken we er een kaars in. Of een bloem, dan heeft het gelijk wat kleur.

JEF : Niks van, we gaan daar gene clown van maken.

TREES : 't Zou anders niet misstaan.

JEF : Ik ben blij dat ge er ook zo over denkt.

TREES : Zo bedoelde ik het niet hé. En waar is die microgolfoven nu?

JEF : In de kelder, onder den trap.

TREES : Gaan wij ons eten in de kelder maken? Vooruit gaat dat gauw halen.

JEF : Mij niet afjagen hé. *(af)*

TREES : Mannen, en dan zeggen ze dat vrouwen emotioneel zijn. Ik zal dat hier eens een beetje opruimen. *(ze neemt onderdelen van modelschip en bekijkt sommige en gooit ze in de doos)* Mannen, 't blijven toch altijd een beetje klein kinderen. En dat is allemaal zo petieterig, beziet dat nu. Ge kunt nog geeneens zien wat het is. Hoe hij daar aan uit kan, ik versta dat niet. Maar allée, al beter zo'n modelbootje dan dat miniatuurtreingedoe waar hij eens mee is afgekomen. Heel de woonkamer vol met treintjes en huizekes en bergen. Schoon, dat wel, zeker in 't donker als die lichtjes allemaal brandden. Maar een mens kon niet

meer draaien of keren. Dat was één van de weinige keren dat we ruzie hebben gemaakt.

(Jef op met doos)

Ha ge zijt er, dat duurt nogal. Amai dat is precies zwaar.

JEF : *(houdt die de hele tijd met steeds meer moeite vast)* Waarom moeten ze dat nu zo zwaar maken. D'r zit precies lood in. Pff... ik voel mijn rug niet meer.

TREES : Dat is dan toch goed?

JEF : Wat?

TREES : Dat ge uw rug niet voelt, dat is dan toch goed.

JEF : Dat is bij wijze van spreken hé Trees.

TREES : Dus als uw rug heel erg zeer doet zegt ge: 'ik voel mijn rug niet meer'.

JEF : Ja, waarom?

TREES : Vindt gij dat niet raar? Als 'm zo zeer doet dat ge 't niet voelt, dan hebt ge daar toch geen last van?

JEF : Niet zeveren hé Trees. *(ziet dat Trees zijn schip bijeen gerommeld heeft)* Wat hebt gij nu gedaan?

TREES : Ik moest toch plaats maken.

JEF : Maar ge hebt heel mijn schip... *(komt bij de tafel)* Alles naar de vaantjes...

TREES : Niet overdrijven hé Jef, ik heb alleen alles netjes in de doos gelegd.

JEF : Netjes? Maar dat ligt allemaal dooreen.

TREES : Ja zeg, ik heb geen verstand van boten.

JEF : *(kwaad)* Verdomme Trees, hoe dikwijls heb ik al niet gezegd dat ge met uw fikken van mijn spullen af moet blijven!

TREES : *(kwaad)* Fikken? *(toont haar handen)* Dat zijn handen Jef, mijn handen en die hebben een heel leven gezwoged en geploeterd voor u en ons kinderen. *(plots sereen, terwijl ze haar handen streelt)* Als ons Lowieke u moest horen...

JEF : *(nog steeds kwaad)* Ons Lowieke, ons Lowieke....

TREES : *(heel kordaat, streng)* Jef!

JEF : *(na korte stilte)* Ge hebt gelijk, excuseert, ik bedoelde het niet zo.

TREES : Maar uw toon...

JEF : 't Spijt me.

TREES : (*gewoon*) 't Is al goed Jef, ge moet daar zo geen gezicht voor trekken. 't Is al vergeten en vergeven.

JEF : (*kan het bijna niet meer houden*) 't Is dat niet, 't is dat 'k 't bijna niet meer kan houden.

TREES : Moet ge naar de wc?

JEF : (*roept*) Die microgolfoven, ik kan het niet meer houden!

TREES : Ge moet zo niet roepen, seffens is ons Lowieke wakker. Gaat ge daar nu nog lang blijven staan met die doos. Dat is toch te zwaar, kom zet dat op tafel. (*dirigeert Jef*) Zo ja... zo... voorzichtig... hier is 't goed. Zet maar neer.

JEF : Oef, ik voel mijn armen niet meer.

TREES : Uw armen ook al niet meer? Straks zijt ge helemààl gevoelloos.

JEF : En nu uit de doos. (*doet dit*)

TREES : (*neemt de lege doos over*) Ik zal die doos maar ineens bij 't oud papier zetten.

JEF : Nee, nee, ge moet die bij houden voor als 't machien terug naar de winkel moet.

TREES : Gelijk die 23 ander dozen die op de zolder staan zeker. (*af met doos*)

JEF : (*de microgolfoven bekijkend*) Hoe zou dat nu werken? Hier een knopke, en hier. (*haalt de glazen schotel er uit*) Er is al gelijk een talloor (bord) bij.

TREES : (*op*) Dus dat is een microgolfoven?

JEF : Ja, dat is een microgolfoven.

TREES : (*kijkt er in*) Dat is van buiten precies groter dan van binnen hé?

JEF : (*eerder bedenkelijk*) Tja... Nu weet ik alleen niet goed hoe dat ge daar dat eten in moet klaar maken. (*tuurt op het etiket van de schoteltjes*) Waar staat dat hier ergens. (*leest*) Tenminste houdbaar tot 3 maanden na datum vermeld op deksel. Drie maanden, amai da's lang, tegen die tijd zijn we misschien al dood.

TREES : Dan kan ons Annie het nog altijd opeten.

JEF : Maar dan moet ze die 4 euro 60 wel terug betalen hé.

TREES : Niet onnozel doen hé Jef, dat zit dan toch in de erfenis.

JEF : Ja da's waar. (*leest verder*) Bevat sulfieten. Sulfieten? Ik dacht dat het rode kool was.

TREES : Ja, dat staat hier toch in 't groot op.

JEF : (*leest met bedenkelijke blik*) Amai, da's veel calorieen zenne.

TREES : Laat mij eens zien. *(neemt schoteltje over)* Waarom zetten ze dat hier altijd in zo'n klein letterkes op?

JEF : Omdat ge niet de moeite zou doen om het te lezen.

TREES : Waarom zetten ze het er dan op?

JEF : Dat moet voor de voedselvergiftiging en zo.

TREES : Hoe, is dat dan vergiftigd?

JEF : Maar nee... Allée, laat eens zien hoe dat ge dat nu klaarmaakt. *(neemt doosje terug van Trees, hij kan het ook niet goed lezen)* Godverdomme zeg, wie kan dat nu lezen, da's ook van mijn klo...

TREES : Jef, let op uw woorden, als ons Lowieke...

JEF : Ja, ja ik weet het. *(met blik naar boven, licht ironisch)* Sorry Lowieke. *(neemt vergrootglas)* Ha da's beter... *(leest nog altijd moeizaam)*

TREES : *(volgt gespannen, als hij gedaan heeft met lezen)* En?

JEF : Nu moet ge die bakskes er in zetten.

TREES : De rode kool of de hespenrollekes? Of liever de bloemkool?

JEF : Kiest gij maar.

TREES : De rode kool. Alle twee?

JEF : *(nogal zelfzeker)* Ja, doe ze maar ineens alletwee.

TREES : *(Neemt tweede bakje uit plastic zakjes)* Moet ik dat nu open maken?

JEF : Ik weet niet.

TREES : Staat dat er niet op?

JEF : Wat?

TREES : Ziet eens hoe dat ge dat er moet in zetten.

JEF : *(leest met vergrootglas)* Prik met een vork in het deksel en plaats de recipiënt in de micro.

TREES : Recipiënt?

JEF : Dat bakske hé Trees.

TREES : Waarom noemen ze dat dan niet zo? Waarom altijd moeilijke woorden gebruiken als 't met gemakkelijke woorden ook gaat?

JEF : Geef eens een vork.

TREES : Een 'vork'... ge bedoelt een verket? *(haalt vork uit de kast en geeft ze aan Jef)*
Is deze goed?

JEF : 't Is een vork hé. (*prikt nogal enthousiast*)

TREES : Rustig Jef, seffens is het helemaal kapot.

JEF : Maar nee. Hier, zet dat er maar al in.

TREES : Zouden we niet beter eerst met één bakske proberen?

JEF : Waarom? Nee nee, zet ze er maar alle twee tegelijk in. (*prikt ook het tweede bakje en zet het in de oven*)

TREES : Ik zal de stekskes (lucifers) al pakken.

JEF : Stekskes? Ge hebt daar geen stekskes voor nodig Trees.

TREES : Ha nee?

(*Jef draait even aan de knoppen, dan gaan ze beiden zitten en wachten af wat er gebeurt, na even*)

(*lachend*) Nu zitten wij hier precies naar de tv te kijken.

JEF : Ja en 't is al even saai.

TREES : Dat doet niks.

JEF : Wat zoudt gij dan willen dat dat doet?

TREES : Ik weet niet, wat lawaai maken of zo... (*imiteert gezoem*) Er brandt zelfs geen lichtje.

JEF : 't Is ook geen lampadaire hé Trees.

TREES : En ge ziet ook niks bewegen.

JEF : Dat is een micro hé Trees, dat is zo klein, dat ziet ge niet.

TREES : Denkt gij dat?

JEF : Ja ja, wacht maar af.

TREES : (*na even*) Dat doet nog altijd niks.

JEF : Nee. En dan zeggen ze dat dat rap gaat.

TREES : Zijt ge zeker dat ge niks verkeerd hebt gedaan?

JEF : Ik weet het niet. Ik denk het niet. Laat ons maar effekens afwachten. 't Zal seffens wel klaar zijn. (*bestudeert oven*) Dat maakt zelfs geen lawaai.

TREES : Ik zei het toch...als gij dat zelfs hoort...

JEF : Zelfs een dove hoort dat dat geen lawaai maakt. Rommel, ik heb het altijd gezegd dat dat op niks trekt. (*begint aan zijn schip*)

TREES : Ik zie ook niks. *(bestudeert de oven, kijkt in de doos)* Maar Jef, waar zit gij met uw gedachten?

(Jef die met zijn boot bezig is reageert niet, ze neemt snoer uit de doos)

Dat werkt op de elektriek, die draad moet erin.

JEF : Wat?

TREES : Dat ding werkt op elektriek.

JEF : Natuurlijk.

TREES : Zoudt ge dan die draad er niet in steken?

JEF : Draad? Welke draad?

TREES : Deze slimmeke! Waar zit gij met uw gedachten? Gij denkt dat ge op uw bootje zit zeker. Allée vooruit, steekt die draad erin.

JEF : Natuurlijk, ge hebt gelijk. Stommerik.

TREES : Excuseert! Ik heb die draad wel gevonden.

JEF : Ik had het over mijn eigen.

TREES : Ha, 't is u geraden. Zeg, dan hebben we geen gasvuur niet meer nodig?

JEF : Nee.

TREES : Da's wel gemakkelijk, dan kan ik het vuur niet meer laten aanstaan.

JEF : Maar ge kunt daar niet alles in klaar maken hé. Een eitje bijvoorbeeld kunt ge daar niet in bakken denk ik.

TREES : Ha neen? Da's ook stom. En gij eet zo graag eens een gebakken eitje.

JEF : Ja... *(heeft intussen snoer aangesloten en wil het in stopcontact steken maar het snoer is te kort)* Te kort. De draad is te kort.

TREES : Te kort? En nu?

JEF : Trezeke, gij met uw praktische geest, nu had ik toch gedacht...

TREES : Ik heb het al verstaan. *(wil doos met onderdelen schip bijeen rapen)*

JEF : Nee! Afblijven! Wat wilt ge doen?

TREES : Jef alstublieft, ge doet mij nog een hartinfarct krijgen. Als ge dat nog een paar keer doet kunt ge mij hier buiten dragen voor dat die rode kool klaar is. *(staat recht en wil tafel verschuiven, dicht bij het stopcontact)* Zoudt ge misschien eens willen helpen?